

Hồi 78

Nguyên vì Trùng Dương bày ra cách đấu đó, ngoài mặt nói có tính cách vui chơi, kỳ thực, hàm ẩn một sự coi thường đấu thủ.

Đề trên mình ba chén trà trong khi giao đấu, giới hạn cử bộ trong phạm vi nhỏ hẹp của vòng tròn, càng tăng thêm lòng chẳng chút e dè sợ sệt trước những kẻ uy trấn Tứ Xuyên.

Hình thức giao đấu đó, đã nói rõ ra rằng không cần phải dùng tuyệt kỹ cũng đủ đánh lại đối phương.

Quân hùng của Bào Ca đưa mắt nhìn nhau hằm hằm tự ái.

Thiết Thích Vị Tra Hùng người thủ lĩnh Gia Lăng, gõ ống điều bước lên:

- Vương Chân Nhân đã nhìn chúng tôi bằng một cái trò như thế ấy, vậy Tra Hổ này xin lãnh giáo trước tiên.

Châu Bá Thông thấy cái ống điều của Tra Hùng từ đầu đến cuối toàn bằng thép cứng biết đó là loại binh khí chuyên dùng đâm huyết.

Dùng một cái ống điều nhỏ nhỏ như vậy làm vũ khí, người sử dụng quyết không phải hạng tầm thường. Sư huynh chọn đấu pháp như thế đó,

không biết có thắng hẳn hay chẳng ?

Trùng Dương nhìn Thiết Thích Vị mỉm cười:

- Tra lão tiên sinh sẵn sàng chỉ giáo thật là điều hân hạnh cho bản đạo biết bao. Song chẳng hay ngoài Tra lão tiên sinh ra, còn có vị nào nữa hay không ?

Thiết Thích Vị Tra Hùng cười lạt:

- Vương Chân Nhân một mình ta cũng quá đủ rồi, cần chi thêm nữa.

Trùng Dương cười lớn:

- Tốt lắm! Xin mời!

Tra Hùng nói như hét:

- Xin khiêm lễ.

Vừa dứt tiếng, chiếc ống điều quật qua như điện chớp, nhắm ngay Huyết Trở huyết của Trùng Dương đâm tới.

Vị Giáo Chủ Toàn Chân không chút chi bối rối, thành linh trầm mạnh đôi vai, lật ngược bàn tay nhằm khoảng giữa chiếc ống điều của Tra Hùng đẩy ra một chưởng.

Thiết Thích Vị chợt thấy một luồng kinh lực vút làm cho chiếc ống điều của mình quật lệch một bên, biết mình đã đi trên đà nguy hiểm, vội vàng triệu hồi công thể, rút nhanh chiếc ống điều trở về.

Không ngờ Trùng Dương tay phải vừa tung ra, tay trái đã như một làn chớp xéo ngang thắt lưng của Tra Hùng. Giáo Chủ Toàn Chân vừa quát lên một tiếng "đi", thân hình của Tra Hùng đã bay ngược hơn tám thước.

Quần hùng Bào Ca hội thấy Tra Hùng mới vừa nhập cuộc, đã bị đối phương đánh văng một cách dễ dàng, cả bọn thấy đều sững sờ trở mắt.

Quả xứng đáng với danh hiệu, Thiết Thích Vị Tra Hùng tuy bị đánh lui nhưng thân pháp vẫn vững vàng không loạn. Vừa bị bắn tung ra, cả tay chân liền xoay kéo một vòng, để cho mông đít vừa chấm đất, lập tức dùng thể Kim Thiên Bí Lãng nhảy vọt trở qua sát sau lưng Trùng Dương và nhanh như cắt, chiếc ống điều đã chĩa mạnh vào Chí Đường huyết của Toàn Chân Giáo Chủ.

Chiếc ống điều của Tra Hùng chẳng những chỉ sử dụng chiêu số trong Phán quan bút điểm huyết mà còn án theo đường kiếm ngũ hành, cho nên đầu ống điều vừa xuyên qua, thì cổ tay vừa lật lại liên tiếp quét trọn ba đường.

Chiêu thức tung ra không những nhằm quật trúng vào hai cẳng Trùng Dương, mà là muốn bức cho đối phương phải nhảy vọt lên làm cho ba chén trà bị nghiêng phải đổ.

Không ngờ thân pháp của Trùng Dương biến hóa vô cùng, lúc đầu ống điều của Tra Hùng đâm tới huyết đạo, ông vẫn bình tĩnh đứng yên một chỗ chờ cho đối phương biến thế, thân mình mới khẽ nhõng lên, xoay hẳn một vòng, làm cho chiếc ống điều của Tra Hùng quét trật vào khoảng trống.

Thiết Thích Vị đánh hụt một chiêu, biết đã lâm vào hiểm họa, buột miệng la lên một tiếng "không xong" và vừa muốn hoành thân thoái hậu, thì Trùng Dương đã quật nhẹ cánh tay theo thể Beo Vàng Vươn Móng nằm chặt cổ tay của đối thủ, bắm đúng mạch môn.

Tra Hùng bỗng thấy tê rần phân nửa thân người, cánh tay như bị bại xụi, chiếc ống điều rớt lăn xuống đất.

Thiết Thích Vị then thùng đỏ mặt cúi đầu.

Phàm những người đấu võ, nếu như binh khí của mình bị kẻ địch đánh rơi thì một cái nhục không có gì bằng.

Tra Hùng thủ lãnh một bang phái, được coi là một nhân vật có tiếng tăm, bị đối phương đánh bại hai lần, chỉ còn có cách cắn răng nuốt then, nhảy lui ra một bước kêu lên:

- Vương Chân Nhân, quả nhiên bản lãnh siêu phàm, Tra mỗ này xin cam chịu dưới tay!

Táng Môn Thần Ân Văn Thiên, thủ lĩnh Đà Giang phái, không thể dẫn con giận dữ vung cặp Thiết hồ đao vọt người bước tới:

- Vương Chân Nhân! Ta xin lãnh giáo.

Ân Văn Thiên là một người hùng có tiếng miệt Xuyên Nam, trong giới lục lâm đã nổi danh rất sớm, cặp Thiết hồ đao trong tay với chiêu số lạ lùng.

Nhưng so với Tra Hùng về kinh nghiệm và võ công, cả hai mặt Ân Văn Thiên làm sao qua được.

Cho nên khi thấy họ Ân hùng hổ khởi công, quần hùng Bào Ca hội đã cho rằng gã không biết lượng sức mình.

Trùng Dương chưa đáp lời thì Ân Văn Thiên đã quay qua nói với Võ Phan An Du Hiệu:

- Du lão đệ, luận về bản lĩnh thì chúng ta những không làm sao sánh được với Vương Chân Nhân dầu có luyện tập thêm trăm năm nữa cũng không theo kịp. Nếu chúng ta cùng hợp lực, làm đồ của Vương Chân Nhân một chén trà, thì chắc cũng chẳng xấu chi. Bằng lòng chứ ?

Châu Bá Thông mắng thầm:

- Đồ chó chết! Nó nói luyện thêm một trăm năm nữa chưa bằng sư huynh ta. Cho nó luyện trọn đời luôn cũng chưa chắc đã ra gì. Nó kéo hai đứa định đánh rớt chung trà ? Hứ!

Cóc khô!

Ân Văn Thiên và Du Hiệu quả thật là một cặp bài trùng hồi thừa còn hoành hành dọc ngang trên những dòng sông Hồ Bắc.

Võ Phan An Du Hiệu vốn có phong cách văn nhân, vóc dáng như một chàng công tử, cho nên thuở đó thường hay giả dạng khách thương, quá giang thương thuyền để làm nội ứng.

Vì lẽ đó mà hai người một văn một võ, tâm đầu ý hiệp cùng một lượt đi đánh cướp thương thuyền và cùng một lượt nhảy vô Bào Ca hội.

Ân Văn Thiên hy vọng cùng với Võ Phan An hiệp lại trước sau công kích họa may có thể lật được Trùng Dương, cho nên mới gọi ra một lượt.

Vị Giáo Chủ Toàn Chân cười ha hả:

- Đầu lĩnh Đà Giang muốn hai người hợp sức tấn công ư ? Thế cũng hay, nhưng giá mà năm vị cùng ủa ra một lượt thì có lẽ lại càng hay hơn nữa.

Táng Môn Thần cười lạt:

- Vương Chân Nhân hãy nói ít một chút, để chừa chỗ về sau. Hai cũng quá đủ, cần chi phải đến năm.

Võ Phan An Du Hiệu phe phẩy chiếc quạt cốt sắt khoan thai bước tới nói:

- Lời nói của Ân huynh rất phải, tục ngữ có nói: "Được với bạn hay hơn học thầy giỏi", huống chi Vương Chân Nhân lại là đệ nhất tôn sư trong thiên hạ, nếu chúng ta có ngã dưới tay người, kẻ không có gì quá đáng. Hà!

Hà!

Vừa dứt lời người thủ lĩnh khôi ngô của phái Lạc Giang đã tung thân lướt tới, phát lên một quạt, ngọn phiến phong bay thẳng tới chén trà trên đỉnh đầu vị Giáo Chủ Toàn Chân.

Du Hiệu nghĩ rằng việc đột kích thành linh của mình trong lúc Trùng Dương bất ý nhất định chung trà sẽ bị văng ngay.

Không ngờ họ Vương là một nhân vật phi thường, chỉ thấy ống tay áo của ông phát nhẹ lên một cái, Thái Ất Thần Công mềm như tơ lụa, nặng như thái sơn đã hất cả quạt lẫn người Võ Phan An xa gần hai trượng, té ngựa nằm dài trên mặt đất.

Thừa lúc Trùng Dương vừa xuất chiêu, Ân Văn Thiên vung mạnh cánh tay, cặp Thiết hồ đào bay ra, phát lên tiếng kêu nghe ròn rảng.

Nguyên vì cặp Thiết hồ đào có cột sợi dây xích nhỏ bằng nửa ngón tay, dài hơn một trượng, nhưng vì Ân Văn Thiên quần trong cổ tay áo rộng nên bình thường không ai thấy được, chỉ khi nào tấn công mới vụt tháo tung ra.

Thiết hồ đào bay như sao xẹt, dụng ý của Ân Văn Thiên là đánh văng chén trà trên vai của Trùng Dương.

Bất ngờ vừa bay tới cánh tay áo rộng của vị Giáo Chủ Toàn Chân đã phát ngược ra sau nghe "xoảng" lên một tiếng, hai trái hồ đào như đụng vào vách sắt, dội ngược lại đầu chủ nhân của nó.

Ân Văn Thiên hoảng hốt vội vàng hụp xuống, hai trái hồ đào sát sát ngang qua đầu tóc họ Ân đau điếng.

Quả là hồ đào ông lại đập đầu ông.

Ám khí của mình va lại đầu mình.

Táng Môn Thần bèn gục đầu xấu hổ.

Một cánh tay áo phát tới giật lui đánh bại cả hai người, lại là hai người đầu lĩnh.

Châu Bá Thông đứng kế bên không còn nín được ngựa mặt cười ha hả.

Quần hùng Bào Ca hội thấy Trùng Dương trong cái nhịch tay đã hạ luôn ba người đầu não Tứ Xuyên, bất giác đưa mắt nhìn nhau sừng sốt.

Công lực của Giáo Chủ Toàn Chân như vậy dầu cho bao nhiêu người có mặt nơi đây cùng một lượt đứng lên, cũng không đủ sức đương đầu.

Nhưng, cứ như thế mà chịu thua, thì thanh danh của Bào Ca hội há chẳng trôi theo sông nước.

Thấy thái độ lừng khừng của đám thủ lĩnh Bào Ca hội, Trùng Dương bỗng bật cười:

- Chư vị đã gửi thiệp mời bàn đạo đến đây chẳng lẽ để tình trạng đầu voi đuôi chuột như vậy coi sao được ?

Cũng không cần giữ mặt với nhau làm chi nữa, năm vị cứ cùng một lượt xông lên có phải hơn không ?

Bất cứ món khí giới nào, kể cả báu kiếm quý vị cứ tự tiện dùng, miễn sao hất đổ được chén trà hoặc làm sao cho chân bàn đạo phải trật ra vòng thì kể như phần thắng sẽ về tay quý vị chứ có chi đâu mà sợ.

Thiết Hồ Lô Hề Di được dịp thét lên:

- Các bằng hữu, Vương Chân Nhân đã nói thế, chúng ta đừng phụ lòng người.

Câu nói ch

ưa dứt Thiết Toán Bàn Tàn Lãng thủ lĩnh phái Bồ Giang cùng vọt xéo lên trên vung chiếc bàn toán sắt, quật thẳng ngang lưng của Trùng Dương.

Bàn toán là một dụng cụ kế toán không nằm trong các bộ môn binh khí. Nhưng bàn toán của Tàn Lãng lại đúc toàn sắt thép, đao kiếm tầm thường không làm chi nó được.

Tàn Lãng vốn là môn hạ của Hồng Lạc Công phái Thương Châu, xuất thân hẳn đã đem Hồn nguyên bài pháp biến đưng vào thiết toán bàn, pha lẫn lộn các đường Bản Phủ, làm thành ba mươi sáu thủ thiết toán bàn công suất cực kỳ ảo. Trong lúc huy động, con toán chạy qua chạy lại không ngừng, tiếng vang loạn đã điếc tai rền óc.

Ngoài phần vi diệu của chiêu số, sự di động tạo thành âm hưởng của con toán còn có tác dụng khủng bố tinh thần đối phương.

Thiết toán bàn xử xuất tuyệt chiêu Vận Trù Ốc Toán, công thế nhắm vào Mạng Môn huyết của Trùng Dương.

Nghe tiếng động sau lưng, biết đối phương phát động công thế, vị Giáo Chủ Toàn Chân không chút chần vờ, ba chung trà vẫn y mức thẳng bằng chỉ nhẹ xoay mình qua một cách bình tĩnh mà cực kỳ khéo léo, chiếc bàn toán sắt của Tàn Lãng đã vọt vào khoảng trống không.

Cách tránh né tinh diệu đó là thân pháp Thiên Oai Bắc Đẩu.

Thiên Oai Bắc Đẩu là một tuyệt kỹ của phái Toàn Chân, nó là một loại vị trí chiếc pháp, mà Trùng Dương đã thọ truyền di huấn của Thanh Hư Tản Nhân, rền luyện từng nước bước vô cùng trơn nhuận.

Trùng Dương vẽ một vòng tròn diện tích không hơn một trượng để giới hạn vị trí xô dịch trong khi giao đấu, mới nhìn qua y như là việc làm sơ suất, kỳ thật ông đã đem Thiên Oai Bắc Đẩu Trận thu hẹp lại trong một vòng nho nhỏ.

Nội trong vòng tròn nhỏ ấy đủ thừa chỗ trống cho những binh khí kỳ lạ của các cao thủ Bào Ca đánh huyệt.

Du Hiệu vung cây quạt sắt, ngoài việc phát xuất phiến phong đánh thẳng vào thất quan trên mặt của địch nhân, phân tán tinh thần của đối phương ra, còn có thể biến thành những ngọn đồi trùng trùng lớp lớp như đường côn bồng.

Nếu sử dụng Phán Quan Bút điểm sẽ liên công vào hai mươi bốn đại huyệt của đối phương một lúc.

Một bên, chiếc Thiết Hồ Lô của Hề Dị tung vẩy nguy chiêu, đầu nhỏ của hồ lô có thể đâm vào huyệt đạo. Đầu bằng của dít bầu, lại sử dụng như một tấm bia đỡ ngăn chiêu thức của kẻ địch.

Du Hiệu vươn quạt nhắm vào Thần Đình huyệt xéo bên góc trán, chiếc hồ lô Hề Dị đập thẳng ngay tử huyệt ở cạnh hông. Cả hai kẻ trước người sau, ò ạt tấn công vị Toàn Chân Giáo Chủ.

Bất luận Trùng Dương muốn né tránh bên nào cũng đều khó thoát, bằng như dùng một thủ pháp khác để phá thế đối phương, tất nhiên ba chung trà sẽ dễ dàng đổ rơi xuống đất.

Châu Bá Thông thấy rõ tình thế hiểm nguy đó, buột miệng kêu lên:

- Thật rõ ràng sư huynh đã tự kéo kén trời mình!

Tiếng Châu Bá Thông chưa dứt thì thân hình Trùng Dương đã bắn vọt thẳng đứng trên hai trượng, binh khí của Tần Lãng và Hề Dị quơ vọt vào không khí.

Từ giữa lưng chừng, vị Giáo Chủ Toàn Chân xoay mình nhẹ như cánh diều lượn gió, đáp ngay xuống đất. Ba chén trà mặt nước vẫn không chao.

Thiết Thích Vị Tra Hùng hươ chiếc ống điếu, Táng Môn Thần Ân Văn Thiên vung Thiết hồ đào song song áp lại xoắn chặt Trùng Dương khi mới đáp xuống giữa vòng.

Muốn giải hai chiêu đó, đối với vị Giáo Chủ Toàn Chân, sự thật không phải là chuyện khó, khó ở chỗ là trên mình mang ba chén trà không được quyền làm đổ nước. Giữ người thì đỡ trà, giữ trà không đổ thì dễ chi xoay trở.

Đột nhiên Trùng Dương hừ lên một tiếng, rùn lưng xuống vận nội lực bắn ba chung trà vọt tuốt lên không như ba viên đạn.

Trong khoảnh khắc đó, ống tay áo phát lên một vòng phát xuất Thái Ất Thần Công, kinh lực cuộn cuộn dậy lên, năm vị cao thủ Bào Ca bị bút văng ra ngoài một trượng.

Tuy quạt lui đối thủ, nhưng ba chén trà còn lơ lửng trên không.

Châu Bá Thông trợn mắt há miệng hoang mang.

Không ngờ, sau khi đẩy lùi năm ta kiệt tuyệt Tứ Xuyên vị Chuồng giáo Toàn Chân vụt ngửa mặt lên không hút mạnh vào không khí, ba chén trà như có bàn tay vô hình điều khiển, tự động sắp thành hình tam giác, miệng thẳng lên trên, đáy ngay xuống dưới, không chút chi chênh lệch.

Trùng Dương đưa tay phất nhẹ ba chén trà từ từ rơi đúng về vị trí cũ trên mình, nửa nhều trà không lọt ra ngoài miệng chén.

Năm vị Đà chủ Bào Ca nhìn thấy thân pháp của Trùng Dương, trong lòng vô cùng khâm phục. Nhưng đồng thời hét rập lên một tiếng, năm người chia ra năm hướng, lại xông tới tấn công.

Thay vì dùng chiếc hồ lô sắt, lần này Hề Dị vận công phu lực quật chuồng vào thẳng mạng môn.

Táng Môn Thần Ân Văn Thiên tung Hắc sát chuồng đánh vào tử huyệt hai đạo âm nhu chuồng pháp ào ào ập tới Trùng Dương.

Nếu đôi lại một người bản lãnh bình thường, tránh được đằng trước cũng bị ở đằng sau, trúng một trong hai chuồng cũng đều vong mạng.

Trùng Dương lúc bấy giờ không nhảy lên cao, không tránh mình tránh né, lại rùn chân thấp xuống xử xuất Đà Loa công thế, chỉ thấy trong nháy mắt, thân hình đã lệch ra ngoài hai làn chuồng ảnh.

Chuồng phong của Hề Dị và Hắc Sát Thủ của Ân Văn Thiên cơ hồ đâm thẳng vào nhau.

Hai người không hẹn mà cũng sững sờ khựng lại.

Trùng Dương trở mình tung đôi chân lên.

Bình! Bình!

Hai tiếng nặng nặng vang lên, Hề Dị và Ân Văn Thiên bị đá bổng ra ngoài.

Bên trái, Hề Dị nhủi nhủi như heo ủi đất, mé bên này Ân Văn Thiên lộn cổ xuống sân nhõng đít lên trời.

Võ Phan An Du Hiệu, Thiết Thích Vị Tra Hùng, Thiết Toán Bàn Tàn Lãng, ba người tuy là những kẻ coi trời đất bằng vung, thị thiên hạ giang hồ như không có, nhưng gặp Trùng Dương thì như trẻ nít đứng trước người lớn tuổi, ngoài mặt hung hăng mà trong lòng đã bắt đầu gượng gạo cầu may.

Lúc bấy giờ năm vị thủ lãnh Bào Ca rập thét lên khẩu hiệu, cùng một lúc tung thế liên hoàn, người dùng quyền cước, người rút binh khí, hùng hổ bủa vây, như chụp xung quanh Trùng Dương một chiếc nôm kinh lực.

Vị Giáo Chủ Toàn Chân vẫn với những bước Thiên Oai Bắc Đẩu phải trái dọc ngang, trước sau tề chỉnh.

Năm vị Đà chủ Bào Ca tuy đã sử dụng tận lực bình sinh bản lĩnh, quần luôn cả mấy chục hồi mệt lả mồ hôi, vẫn không sao thủ thắng.

Trong cái vòng tròn diện tích không ngoài một trượng, Trùng Dương ung dung công thủ, dáng sắc tự nhiên như một mình dượt thảo đường quyền. Ba chén trà như để yên trên mặt ghế.

Châu Bá Thông hộc mỗ đứng dòm, hít hà chắc lưỡi liên hồi.

Thình lình, chuông giáo Toàn phân hú dài một tiếng, thanh âm như muốn xoi thủng tòa nhà cổ, lật nghiêng bàn tay đoạt phứt cây quạt sắt của Võ Phan An, tiếp theo đó quạt ngược ra một cái, ngay chiếc bàn toán sắt của họ Tần.

Cái quạt ngược của Trùng Dương, như sức của cái chày đồng đập trúng vào bàn toán của Tần Lãng đánh "côn" lên một hồi, chiếc bàn Toán sắt chệch đôi, con toán loong coong rớt vảy đầy trên đất.

Châu Bá Thông ôm bụng cười sặc sụa:

- Bàn toán sắt cũng bể! Con toán sắt cũng rơi. Hà! Hà!

Bình khí bị hủy, quá đôi thẹn thùng, lại nghe tiếng cười chế nhạo, Tần Lãng nổi xung bao nhiêu giận tức dồn cả lên cánh tay, tung mình nhảy tới giáng xuống đầu Châu Bá Thông như chớp.

Chưa được lệnh của sư huynh, không dám đánh trả lại, lật đật nhảy tránh một bên la lớn:

- Sư huynh anh đập bàn toán của hấn, hấn lại đánh tôi! Tiểu đệ có nên động thủ hay chưa nói mau ?

Trùng Dương luôn luôn làm một việc gì ít chú tâm đến việc khác, nhất là đang cố ý bức lui sức công hãm bốn bên, mà công phu đi bộ Thiên Oai Bắc Đẩu lại tối kỹ việc phân tán tinh thần, phương chi lui tới trong một cái vòng nho nhỏ, sẩy một ly một tý là hỏng cả thanh danh.

Vì thế mà không nghe được tiếng gọi của Châu Bá Thông, mà dù có nghe đi nữa chắc ông cũng chẳng đáp lời.

Hoàn cảnh của Châu Bá Thông lúc đó thật là khổ sở, vừa phải tội quỳ gàn trọn nửa ngày trong khách điểm, bây giờ không được lệnh không dám giao đấu mà khổ nỗi cũng không nhin cười được, chọc tức thiên hạ dẫn họa vào mình.

Tần Lãng vận xuất Bát Tiên Mê Tông quyền ào ào như gió như mưa, bốn phương tám hướng tấn công Châu Bá Thông tới tấp.

Cứ theo công lực của Châu Bá Thông mà nói nếu chàng muốn đánh ngã Tần Lãng thì không phải khó. Song vì giữ lời răn dạy của sư huynh không dám ra tay, chỉ còn cách bắt chước Trùng Dương, áp dụng Thiên Oai Bắc Đẩu để mà tránh né.

Tần Lãng đang dốc hết cái thẹn, cái tức loạn đả đối phương, chợt một luồng gió cứ cuốn quanh mình như trốt, rồi thì mắt bỗng hoa lên, trước sau tả hữu của mình, đều có bóng của Châu Bá Thông xoay chuyển, bất giác tay chân lính quỳnh đầu óc hoang mang.

Cùng lúc đó từ bên trong hậu sảnh chính thủ lĩnh Đà Giang Hắc Ban Báo Đơn Chí Hồng sòng sọc ngay ra, tay xách cây đao răng cưa lớn bản.

Nhìn thấy trong vũ sảnh, Trùng Dương đang vũ lộng thấn uy, bốn người bạn của mình thì mồ hôi vã ra như tắm.

Bên góc Châu Bá Thông xoắn tròn theo Tần Lãng, người thủ lĩnh Bồ Giang cũng đang xính vính.

Vừa thấy mặt Châu Bá Thông, nhớ lại mấy cái tát tai hôm qua nơi khách điếm. Hắc Ban Báo Đơn Chí Hồng dùng dùng nổi giận, rống bên một tiếng vung chiếc đao răng cưa, nhắm sau lưng Châu Bá Thông bỏ xuống một chiêu Hoàn Giang Tiệt Đầu.

Liếc thấy trận của mình tăng thêm kẻ địch, Châu Bá Thông vội vàng kêu lớn:

- Sư huynh, sư huynh! Lại thêm một thằng ăn trộm thúí đánh đệ nữa đây nè. Anh có chịu cho tôi đánh lại hay không ? Trả lời mau đi ? Nó đánh quá đây nè.

Gặp lúc say sưa với Thiên Oai Bắc Đẩu, Trùng Dương im lìm không nghe thấy tiếng kêu.

Đơn Chí Hồng ngó thấy Châu Bá Thông chỉ độc một việc tránh né, chứ không hề đánh lại, lấy làm lạ nghĩ thầm:

- Hừ, cái thằng này bộ điên rồi chẳng ? Sao lại cứ réo sư huynh chứ không chịu đánh hả ?

Vừa suy nghĩ vừa sử suất Ngũ Hồ đoạn môn đao pháp, đâm, chặt chém, phạt từng chiêu từng chiêu dữ tợn, công hãm Châu Bá Thông.

Châu Bá Thông rợn lên, thầm nghĩ:

- Mẹ! Ngày nay mình theo sư huynh đến đây mục đích là đánh lộn, mà ảnh thì sớm giờ đã được giã tay giã chân, còn mình thì ảnh lại không cho đụng đến mấy thằng chết bầm này! Sự đời sao lại có thể như vậy, như thế được ?

Châu Bá Thông sau này có cái biệt hiệu là Lão Ngoan Đồng, chỉ tính tình kỳ cục như con trẻ, bản tính rắn mắt dị hợm đó phát xuất ngay từ khi còn mới biết bò.

Cho nên trong khi Đơn Chí Hồng và Tần Lãng tấn công tới tấp, chợt như sực nhớ nói thầm:

- Quả là ngu hết sức. Sư huynh dặn đừng đánh với người chó đâu có dặn đừng đánh ảnh. Cứ đập đại ảnh vài chiêu, cho không cho sẽ biết ngay chó gì!

Nghĩ thế không còn do dự nữa bèn phóng mình lên thi triển Thanh Long xuất động, một tuyệt chiêu trong Thái Ất quyền nhắm ngang lưng của Trùng Dương đập tới.

Trùng Dương đang cùng thủ lĩnh Bào Ca quần đấu, công lực có thừa, y như người lớn giỡn cùng đám trẻ, chợt nghe từ phía sau lưng một luồng đại lực xé gió xẹt tới bên mình.

Một luồng đại lực cương mãnh dị thường, phải do từ cánh tay một cao thủ võ lâm mới có, ít ra cũng cỡ Tây Độc Âu Dương Phong, Nam Đệ Đoàn Hoàng Gia.

Cho rằng cường địch đã đến, vị Giáo Chủ Toàn Chân lập tức rút tay về đẩy mạnh ra sau, theo chiêu thức Bài Vân Thủ của Toàn Chân giáo, đón ngay chương lực ào tới sau lưng.

Nhưng trong khoảnh khắc đề kháng khẩn trương đó, ba chung trà bị hơi sức hút, cuồn cuộn rơi xuống đất bẻ nát tan từng mảnh vụn.

Trùng Dương quay lại quát to:

- Ai!

Châu Bá Thông bị chương lực của Trùng Dương đẩy lui mấy bước, hoảng hốt kêu lên:

- Sư huynh! Tiểu đệ đây!

Sáu đầu lĩnh Bào Ca thấy tình hình cũng vội vã thu chiêu.

Trùng Dương không thể tưởng tượng kẻ khuấy rối đánh rớt chén trà của mình lại là Châu Bá Thông, bất giác tức giận hét lên:

- Sư đệ ngươi điên rồi à ? sao lại đánh luôn cả ta như thế ?

Châu Bá Thông rún vai chu mỏ:

- Sư huynh, tiểu đệ không có ý đánh anh, cú vừa rồi chẳng qua là vạ bất đắc dĩ đó thôi!

Trùng Dương kinh ngạc:

- Vạ bất đắc dĩ à ?

Châu Bá Thông kể lể:

- Sư huynh, vừa rồi anh cùng mấy tên Bào Ca, Bào Cá gì đó giao đấu, cái tên lão cá gọi là đồng ý toán ban, thiết toán bàn gì đó, bị đại ca đập nát lúc lắc của hần, tiểu đệ sợ nó không thấy kêu nó dùm cho nó biết là bẻ rồi, vậy mà nó hồng biết ơn, còn nhẩy tới đánh tiểu đệ.

Nhân vì lúc đi sư huynh có dặn nếu không có lệnh thì không được đánh, cho nên tiểu đệ chỉ có nước tránh né hoài, không ngờ cái tên chó chết bị đệ cho ăn mấy cái tát tai ở khách điểm ngày hôm qua không biết từ xó hóc nào lại đâm xâm hùa ra bu lại tiểu đệ, lấy hai đánh một.

Tiểu đệ đã kêu sư huynh xin phép mấy lần mà sư huynh cứ làm thinh, không lẽ lại cứ cúi đầu đưa lưng cho chúng đập, chỉ có cách phải dùng chưởng lực hất mấy cái chén trên vai anh rớt xuống, để mà nói cho anh biết vậy thôi.

Sư huynh, anh dặn đừng đánh người, chứ đâu có dặn đừng đánh anh ?

Vậy thì kể như tiểu đệ không có phạm gì hết.

Trùng Dương thấy Châu Bá Thông nhăn mày nhíu mặt nói ngược nói xuôi như vậy thật là lỗ khóc lỗ cười chỉ còn cách nhìn sư đệ nghiêm trang:

- Ba chén trà trên đầu trên vai của ta là vật giao hẹn, thắng bại điều đó do ta tự nói! Bây giờ sư đệ đánh rớt, thì cũng kể như đã thua rồi Thôi hãy đi.

Châu Bá Thông nghe nói, lật đật la lên:

- Sư huynh không phải vậy! Anh không có thua bởi tay của sáu cái tên vô danh này! Vì bọn nó chưa có động được đến cái lông chân của anh. Nếu anh không tin thì chỉ cần...

Vừa nói tới đó Châu Bá Thông đã nhảy thóc tới trước mặt Tra Hùng.

Tra Hùng giao đấu này giờ quá mệt đang móc hầu bao lấy thuốc nhồi vào ống điếu xẹt đá lửa lên.

Vừa mới châm châm kê vô miệng chưa kịp hút, bất phòng Châu Bá Thông nhảy ập tới hét lên:

- Đón chiêu!

Tiếp theo, chưởng phong xé gió ào ào bay tới.

Tra Hùng hoảng hốt, quật chiếc ống điếu trở qua theo thế Bạch Kê Tráo Dực, nhắm Linh huyết đài của Châu Bá Thông điểm tới.

Châu Bá Thông thừa lúc đối phương vội vàng lánh quỳnh, chuẩn đà búng ra một cước, đá Tra Hùng văng tuốt ra xa.

Trùng Dương nạt lớn:

- Sư đệ! Ngươi lại đánh người à!